

**Ellenségekből szerelmesek?
Két megtört ember, egy lehetetlen szerelem...**

Darling Venom

kedves Méreg

fine
selection

PARKER S. HUNTINGTON

PARKER S. HUNTINGTON

Darling
kedves Méreg
Venom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Prológus

Charlotte, 13

—**K**ÉRLEK, NE MENJ EL MA ESTE. LÉÉÉÉCCIIIIII. — Leah színes ágytakaróján feküdtem, és a legcukibb kiskutyatekintettel néztem rá. Még a kezemet is imára kulcsoltam. — Szépen kérek... És még annál is sokkal-sokkal szebben.

Átkúsztam az ágyán. Nagy, idéetlenkedő mosoly mögé rejtettem a fejemben és a torkomban kavargó hatalmas pánikfelhőt. Úgy éreztem, vége a világnak, ha a nővérem kilép az ajtón. A tükör előtt Leah befejezte ébenfekete hajfűrtjei göndörítését a hajsütővassal. Tin-csei ruganyosan libbentek a válla felett. A nyelvével végigsimította a fogait, és letörölt egy kósza rúzsfoltot, ami belerondított a makulátlan tükörképbe.

— Nem lehet, csillagom. Ez az első egyetemi bulim, és Phil már nagyon várja. Elhalasztjuk jövő hétvégére, jó?

Phil Leah pasija. Phil az alábbi dolgokat szereti:

Egy – kisajátítani magának Leah-t.

Kettő – B-tervnek nevezni engem, teljesen komolyan.

Három – addig bámulni engem, amikor Leah nem figyel, amíg azt nem érzem, hogy a bőröm alá lát.

Leah felkapta a lapos kis táskáját, és csípőjét riszálva kilibbent a szobából. Olyan miniszoknyát vett fel, amitől apa szívrohamot kapott volna, anya pedig határozatlan ideig tartó mosogatással bünteti, de Leah szerencséjére most mindketten aludtak.

– Penny! – fakadt ki belőlem. Talpra ugrottam. A hangom tökéletesen tükrözte a kétségbeesést, amit éreztem. Hogy nem jutott eszembe hamarabb? – Penny, penny, penny, penny. Ne menj el!

A penny volt a titkos szavunk. Egyezséget jelentett. A penny a fiúknál és a buliknál is fontosabb volt. Még annál is, hogy egy szociopata vegye el a szüzességedet. Nem akartam, hogy ma este Phil elvegye Leah szüzességét. Kihallgattam, amikor a minap erről beszéltek telefonon, és azóta nem tudtam aludni.

Leah még csak nem is lassított. A szívem olyan volt, mint egy üveg-szilánkokból álló kaleidoszkóp. Mi értelme a titkos szónak, ha szart sem ér?

– Sajnálom, Lottie. Majd legközelebb, hugi.

Észrevettem, hogy a pipereasztalon felejtett egy doboz mentolos cigarettát. Szándékosan, hogy anya biztosan megtalálja. Forrt bennem a düh, és most kitört. Csessze meg! *Remélem, anya felébred, és lebuksz.*

Leah megállt a küszöbön, és visszanézett rám.

– Ó, mi a fene! – Egyik kezét a táskájába dugta, kotorászott benne, aztán gúnyosan a tenyerembe pöccintett egy pennyt. – Hé, Lottie, egy penny a gondolataidért?

Beletörődtem a vereségbe, és megforgattam az érmét az ujjaim közt. Reméltem, hogy nem esik teherbe. Mondtam volna neki, hogy legyen óvatos, de amikor legutóbb szóba hoztam a Phil-témát, majdnem kinyírt. Tudta, hogy gyűlölöm azt a fiút. Azt mondják, a szerelem vak és süket. Az agyát nem említik. Pedig az sincs neki.

– Remélem, soha nem leszek szerelmes. Aki szerelmes lesz, annak elmegy az esze.

Leah csak a szemét forgatta, aztán visszasompolygott a szobába, és egy csókot nyomott a fejemre.

– Remélem, egy nap majd szerelmes leszel. A szerelem halhatatlanná tesz. Te nem vágysz rá?

Meg sem várta, hogy válaszoljak, már rohant is ki a folyosóra. Lép-
tei puffanássá váltak, ahogy torpedóként száguldott le a lépcsőn, ne-
hogy anyának feltűnjön a távozása. Elrobogott a bejárati ajtó mellett,
egyenesen Phil karjaiba.

Kidugtam a fejem az ablakán, tudtam, hogy fájni fog, ha együtt lá-
tom őket, de azért mégis kinéztem. Nézttem, ahogy Phil a dorombo-
ló Hummerre dőlve elkapja Leah-t. Megmarkolta a fenekét, ledugta a
nyelvét a torkáig, aztán kinyitotta a szemét, és egyenesen rám bámult.
Megjelent egy vigyor az arcán, és majdnem felfalta Leah-t. Levegőért
kapkodva kapcsoltam le a lámpát, aztán bebújtam Leah színes pap-
lanja alá. Pillanatok alatt eluralkodott rajtam a rettegés, amit egész éj-
jel éreztem, és minden porcikámat átjárta.

A szerelem halhatatlanná tesz. Te nem vágsz rá?

Nem, gondoltam keserűen. Én nem félek a haláltól.

Első fejezet

Charlotte, 14

SEBHELYEK NÉLKÜL FOGOK MEGHALNI. *Tapasztalatok, harci sérülések nélkül. Nem lesz jele, hogy valaha is éltem. Soha nem fogok bungee jumpingolni, nem tanulok meg második nyelvet, és senki sem fog megcsókolni.*

Ez a gondolat zakatolt a fejemben, miközben az előttem ülő párt méregettem a metrón. Már azóta csókolóztak, mióta én Bronxban felszálltam, és fogadni mertem volna, hogy addig folytatják, amíg Manhattanben le nem szállok.

A férfi a nő belső combját simogatta, és skarlátvörös foltokat hagyott a húsán a miniruha alatt. Úgy tettem, mintha a könyvemet olvasnám, és a kezemben tartott puhakötésű kötet mögül figyeltem őket. Az *Úton*, Jack Kerouac-tól. Mocskos csókok voltak. Mohó szür-csölések, megspékelve a rózsaszín, szív alakú lufi elviselhetetlen nyekergésével, amit a pasas a csaj lábához dörgölt.

A tekintetem a többi utasra siklott. F fiatal, dolgozó emberek. Pár multís fickó, kezükben virággal és borral. Nők, hibátlan sminkkel. Egy pár a sarokban, egyforma cseresznyeszínű, „*Hülyével vagyok*” felíratú pólókban.

Voltak köztük alacsonyabbak és magasabbak. Voltak testesebbek, és voltak vékonyabbak. Voltak öregek, voltak fiatalok. De egyvalami közös volt bennük: leszarták, hogy ma este meghalok. Nem mintha indulás előtt a homlokomra tetováltam volna, hogy *öngyilkos leszek*, de azért mégis... Gyerek vagyok, egyedül utazom, a hajam hetek óta nem látott fésűt, a tekintetem zavaros, és a fogaim közti hézaggal, amiről anya mindig azt mondta, hogy bájos, csak hogy ne kelljen kifizetnie a fogszabályzót, egy lepukkant lelki roncsnak nézek ki.

A szempillaspírál-pacák a szemem alatt a metróra szállást megelőző ötórás összeomlásom során keletkeztek. Csíkos térdzokni volt rajtam, rövid, fekete kockás szoknyával, ütött-kopott Doc Martens bakancscsal és egy olyan farmerdzsekivel, amire a kedvenc könyveimből vett idézeteket firkáltam egy filctollal. Ilyeneket, hogy:

„*Várta a jövő, ezért hátat fordított a múltjának.*”
„*A tökéletesség hiábavaló. Rideg, ellenséges és elérhetetlen.*”
„*Elhítte, hogy képes rá, ezért megtette.*”

Baromság, baromság, baromság!

Átszálltam egy másik metróra. Peronok. Állomások. A ruhámba ivódott szag. A föld alatti szerelvények, az olcsó kaják és az izzadság szaga. A metró a forró levegőt maga előtt tolva ért be az állomásra, és az arcomba fújta a hajamat.

Egy pillanatra eljátszottam a gondolattal, hogy a sínekre vetem magam, és túl leszek rajta. Magamban csettintettem. Nem. Röhejesen egyszerű lenne. Először is a lehető legrosszabb, legfájdalmasabb halál. Másodszor: utáltam azokat az embereket, akik ezt tették. Főleg csúcsidőben. Mi ütött ezekbe a seggfejekbe, hogy muszáj volt akkor a sínek közé vetniük magukat, amikor mások a munkahelyükre vagy az iskolába igyekeztek, vagy onnan tértek haza? Valahányszor le kellett mennem a föld alá, hogy emberi szardíniák közé zsúfolódva utazzak, akiknek az izzadságszaga olyan tolakodó volt, hogy szinte a nyelvemen éreztem az ízt, és a metróvezető bementa, hogy egy ember miatt a metróban ragadtunk, legszívesebben a műanyag ablakokba

vertem volna a fejem. Harmadszor: egy Nick Hornby-könyvből vettem az ötletet, hogy egy tetőről zuhanjak a halálba, és tetszett az irodalmi szál. Bizony. De vissza az eredeti tervhez.

Felptantam a metróra, a fülembé toltam a gagyi AirPodsomat, és a telefonomat pörgettem. A *Watermelon Sugar* elnyomta a külső zajokat. Azon tűnődtem, vajon Harry Styles gondolt-e valaha öngyilkosságra, aztán arra jutottam, hogy nem, és összetekertem az *Útont*, majd a szoknyám hátsó zsebébe dugtam.

Mondtam Leah-nak, hogy buliba megyek, de túlságosan kimerült volt a boltban lenyomott dupla műszakjától, hogy észrevegye, tizen-négy éves lányoknak nem kellene Valentin-napon este tízkor buliba indulniuk.

Azt is elfelejtette, hogy ma van a születésnapom. Vagy talán azért tett úgy, mintha nem emlékezne, mert dühös volt. Nem mintha hibáztattam volna érte. Fogalmam sincs, hogy tud a szemembe nézni.

Ne aggódj! Nem tud.

Nem ez volt az egyetlen ok, amiért ma este öngyilkosságra készültem. De ez volt az egyik ok. Van ez a kétségbeesésnek nevezett érzés. Úgy épül fel, mint a Jenga-torony. Egyre magasabb és magasabb, de mindig ingatag. Egy rossz mozdulat, és véged.

A nővérem utált engem. Minden alkalommal, amikor a tükörbe nézett, engem gyűlölt. Minden alkalommal, amikor bement az utálatos munkahelyére. Minden alkalommal, amikor lélegzetet vettem. Véletlenül ő volt az egyetlen ember a világon, aki megmaradt nekem. A halálom után majd megkönnyebbül. Persze, először megdöbben majd. Összezavarodik. Talán elszomorodik. De amint ezek az érzések elhalványulnak...

Az öngyilkosságom tragédiák masszív elegye, amit a balszerencse, a körülmények és a kétségbeesés tart össze. De hogy idén még a születésnapomat is elfelejti? Ez a hab a tortán. Ha belegondolok, ez így megfogalmazva, elég vicces.

Felmentem a Cathedral Parkway állomás lépcsőjén. Sarkvidéki szél csapott izzadt arcomba. A manhattani forgalom, az autódudák és a részeg faszfejek hangja tolakodott a fülembé. Irodaházak, puccos

bérházak és történelmi műemlékek mellett mentem el. Apa mindig azt mondta, hogy a világ legjobb városában születtem. Úgy tűnt helyénvalónak, ha itt is halok meg.

Egy mellékutcába bekanyarodva megérkeztem a sulihoz. Ez volt az első évem a St. Paulban, egy jobb városrészben található tizenkét osztályos iskolában. Ösztöndíjjal jártam ide, amit Brooks igazgatónő előszeretettel dörgölt az orrom alá, amíg be nem következett az „Éjszaka”, és hirtelen nem lett kóser dolog pöcsfejként viselkedni egy olyan gyerekkel, akinek a szülei épp most haltak meg.

Alapvetően az ösztöndíjnak köszönhettem, hogy én voltam a legjobb tanuló a környék középszerű általános és középiskoláin belül. Valami random, Upper East Side-i divatmániás nyanya egy jótékonyági akció apropóján bevállalta, hogy fizeti a magániskolai költségeimet az érettségügig. Tavaly anya rábeszélte, hogy írjak neki köszönőlevelet. Soha nem válaszolt.

Nem jártam olyan régóta a St. Paulba ahhoz, hogy teljes szívemből gyűlöljem, szóval nem ezért döntöttem úgy, hogy leugrom a tetejéről. De nehéz volt nem észrevenni a hatemeletes Edward korabeli monstrum oldalára illesztett, tetőre vezető korlátos lépcsőt. Igazán pompás kis öngyilkossági helyszín, vétek lett volna máshová menni.

Úgy látszik, a St. Paul személyzete tudta, hogy nem a legokosabb ötlet megreccsent diákoknak feljártót biztosítani a tetőre, de attól még a lépcső ott maradt a helyén. Valami egészség- és közbiztonsági baromságra hivatkozva láncsal körbekerítették, de könnyen át lehetett mászni rajta. Amit én meg is tettem, és sietség nélkül mentem fel a lépcsőn. A halál várhat még néhány percet. Annyiszor elképzeltem már, hogy szinte éreztem. Teljes csend. Lámpaoltás. Általános zsidobadás. Mindent elárasztó boldogság.

Amikor felértem a tetejére, az utolsó lépcsőfokon, a másodperc törtrésze alatt döntöttem úgy, hogy végighúzom a csuklómat a rozsdás korlátan. Azonnal kiserkent a vérem. Most már heggel a kezemen fogok meghalni.

Nyirkos volt a tenyerem, és nem kaptam levegőt. A mélyvörös sebhelyet beletöröltem a szoknyámba. Ahogy a tintaszínű zsinidelyekhez

értem, megálltam. A tető lejtett. Három kémény nyúlt az ég felé, nyílásukat feketére festette a korom. A maga morbid pompájában New York terült el előttem. A Hudson. A parkok, a templomok, a részben felhőkbe vesző toronyházak. A város fényei táncoltak a sötét horizonton. Ez a város látott már háborúkat, járványokat, tűzvészeket és csatákat. Az én halálom valószínűleg még a hírekbe sem kerülne be.

Észrevettem valamit. Valamit, amire nem számítottam, hogy itt lesz. Pontosabban valakit. Fekete kapucnis pulóverben és tréningnadrágban ült, nekem háttal, a tető szélén, és lefelé lógatta a lábát. Válla ijesztően előrebillent, és lenézett, mint aki ugrásra készül. Előrehajolt, centiről centire. Lassan. Határozottan. Eltökélten.

Ösztönös reakció volt, hogy megállítottam. Mint amikor az ember összerezzen, ha feléje dobnak valamit.

– Ne! – kiáltottam.

Az alak megdermedt. Pislogni sem mertem, annyira féltem, hogy már nem lesz ott, mire kinyitom a szemem. Az Éjszaka óta először nem éreztem magam teljesen elcseszettnek.

Második fejezet

Kellan

FOGADOK, HOGY MEGKÉRDEZIK MAJD, MIÉRT. Miért tette? Miért öltözött ilyen furán? Miért baszott ki így a bátyjával?

Jó, akkor hadd magyarázzam el. Azért csináltam, mert Tate Marchetti egy rohadék. Nem viccelek, együtt láktam vele. Elszakított az apámtól, és még csak meg sem kérdezte, hogy mit akarok kezdeni az életemmel.

Ha kétszer is meghalhatnék, csak hogy a bátyám önelégült képébe dörgöljem, boldogan megtenném.

Mіндеgy, vissza az öngyilkosságomhoz.

Nem volt átgondolatlan döntés. Az öngyilkosság gondolata az évek során kristályosodott ki. Aztán a múlt héten leírtam a pro és kontra érveket (közhelyes, tudom, leszarom). Nem tudtam nem észrevenni, hogy a lista egy része hiányos.

PRO:

- Tate infarktust kap.
- Nincs többé iskola.
- Nincs több házi feladat.

- Nem aggodalmaskodnak körülöttem random menő diákok, akinek agyukra ment az *Eufória*.
- Nincs több vita vacsora közben, hogy Harvard legyen, vagy Yale (a jegyeimmel egyikbe sem jutok be, még akkor sem, ha az apám három új épületszárnyat, egy kórházat és egy vesét adományoz ezeknek az iskoláknak).

KONTRA:

- Hiányozni fog apa.
- Hiányozni fognak a könyveim.
- Hiányozni fog Charlotte Richards – megjegyzés: nem is ismerem. Mi van, ha csinos? WTF?

Elővettem egy doboz Bud Lightot a hátizsákomból, és lehúztam. Ideúton felrázódott és habzott, és az ujjbegyeim szétfagytak, de csak túl akartam esni rajta. Éppen erre készültem, amikor felkaptam a fejem valamire. Valaki felfelé *trappolt* a lépcsőn.

Mi a...?

Tate nem tudja, hogy itt vagyok, de ha valami csodás véletlen folytán rájött volna, akkor is éjszakás a Morgan-Dunn kórházban. Vagyis csakis a St. Pélóból lehet valaki, aki ugyanígy kiszúrta ezt a rejtett fémlépcsőt. Biztosan egy részeg pár osont fel egy gyors menetre.

Előrehajoltam, hogy ugorjak, mielőtt észrevennének, amikor meghallottam, hogy „Ne!”.

Megdermedtem, de nem fordultam meg. A hang ismerős volt, de nem mertem reménykedni, mert ha ő az, akkor biztosan csak hallucinálok.

Aztán csend lett.

Ugrani akartam. Nem azért jöttem ide, hogy visszakozzak. Nem ijedtem be. De kíváncsi voltam, mi lesz a következő lépése... ha már egyszer belesétált ebbe a szarkupacba.

A mögöttem álló valaki ismét megszólalt.

– A Crass nem árul kapucnis pulóvereket. Antikapitalisták. Szép próbálkozás, haver.

Mi a fasz?

Odakaptam a fejem.

Ő volt az.

Te jó ég, ez Charlotte Richards, teljes valójában.

Sűrű gesztenyebarna frufrujával, nagy zöld szemével és az emós animecuccaival. Ami alapvetően egyet jelent az amerikai pornós öltözékekkel. Kockás szoknya, AC/DC-póló és térdig érő zokni a Dr. Martens alatt.

Nem volt népszerű a suliban, de nem is volt annyira visszahúzó-dó. Volt benne valami. Nem is tudom. Szerettem volna megismerni.

Elindult felém az egyenetlen háztetőn. Ökölbe szorított kezét a kabátzsebébe dugta.

– Te csináltad ezt a kapucnit? Béna.

Úgy tettem, mintha nem vennék tudomást róla, az üres sörösdo-bozt a sötéten tátongó iskolaudvarra hajítottam, elővettem egy újab-bat a hátizsákomból, és felszisszentettem.

Bosszantott, hogy beszólt a bénaságom miatt, még úgy is, hogy imádni valónak találtam. A mi korunkbeliek seggfejek voltak ahhoz, hogy tudják, a hetvenes évekbeli brit anarchista punkzenekarok nem árultak merchtermékeket. Hát persze, le akartam lépni, de közben meg az a csaj kellett, akinek tényleg van esze.

– Kaphatok egyet?

Lehuppant mellém, egyik karjával a kéménybe kapaszkodott a biz-tonság kedvéért.

Rápislogtam. Teljesen hihetetlennek tűnt a szitu. Az, hogy itt van. Hogy hozzám beszél. Hogy mellettem ül. Biztosan tudta, hogy ebben a közegben én páriának számítok. Senki sem beszélt velem az iskolá-ban... vagy az iskolán kívül, ha már itt tartunk. És ezt nem vicces szó-fordulatnak szántam.

Kíváncsi voltam, mennyit tud a körülményeimről. Nem mintha számítana. Nem mintha randiznék vele, vagy akár csak holnap reggel találkozna vele. Ez a jó abban, ha kicsekkolunk az életből – nem kell átnyújtani a felmondólevelet.

Tétován odaadtam neki a Bud Lightot. Egy pillanatra elengedte a kéményt, és ivott egy kis kortyot.

– Te jó isten. – Kidugta a nyelvét, majd orrát ráncolva visszahúzta. – Lábvízre van.

Lehajtottam a maradék sört, és indokolatlan felsőbbrendűség-érzés öntött el.

– Javaslom, hogy ne igyál több lábmosóvizet.

– Vagy inkább sört.

– Meg lehet szokni. Nem is az íze miatt isszuk. Hanem az érzés miatt.

Felvonta a szemöldökét.

– Gyakran iszod le magad?

Az egyetlen fény, ami megvilágított minket, a közeli épületekből jött. Charlotte Richards, hölgyeim és uraim. Közelről. Olyan csinos, hogy mosolyognék, ha még éreznék valamit a zsibbadáson túl.

– Elég gyakran.

Értsd: Sokkal többször, mint az én koromban helyes lenne.

– A szüleid tudják?

Erre egy „te meg mi a faszról beszélsz?”-pillantással válaszoltam. Általában nem jöttem ki ilyen jól az emberekkel, főleg nem azokkal, akiknek mellük is volt, de a sörtől lelazultam. Ráadásul a fejemben Charlotte és én rengeteget beszélgettünk egymással.

Felhúztam a szemöldököm.

– Neked tudják a szüleid, hogy ma este piálsz?

– A szüleim meghaltak.

Unottan mondta. Közömbösen. Mintha már annyiszor mesélte volna, hogy elvesztette a jelentőségét. De egy pillanatra nem tudtam megszólalni.

A sajnálom túl kevésnek tűnt. A korosztályunkból senkit nem ismertem, akinek mindkét szülője meghalt volna. Egy halott szülő... az igen. Előfordul. Az anyám már nem élt. De kettő, az egy kicsit Twist Olivér-es szarságnak tűnt. Charlotte Richards túlszárnyalt.

– Ó.

Ez most komoly, Kellan?

Az összes lehetséges válasz közül? Egy „ó”?

– Hogyan? – tettem hozzá, nem mintha jogot formálhattam volna arra, hogy megszólaljak az anyanyelvemen.

Megrándult a lába, és körbepillantott.

– Tűz ütött ki a házunkban. Az egész leégett.

– Mikor?

Mikor? Miért kérdeztem ezt? Úgy hangzott, mintha biztosítási ellenőr lennék.

– Pont karácsony előtt.

Visszagondolva, feltűnt, hogy nem jött suliba karácsony előtt és után. Persze, lefogadom, hogy a többiek kibeszélték, de figyelembe véve, hogy csak egy kicsivel voltam kevésbé népszerű, mint egy lányvécében hagyott használt tampon, nem fenyegetett a veszély, hogy hozzám is eljutnak a pletykák. Az igazat megvallva, annyira láthatatlan voltam, hogy csak véletlenül szoktak belém botlani.

– Sajnálom – morogtam, és hülyén éreztem magam. Ezt egy kicsit zokon vettem tőle. Ma este nem lett volna szabad hülyén éreznem magam. – Nem igazán tudom, mi mást mondhatnék.

– A sajnálom épp elég. Idegesít, amikor az emberek megtudják, majd közlik, hogy szerencsés vagyok, amiért túléltem. Tényleg, szerencse, hogy tizenhárom évesen árva lettem. Bontsunk pezsgőt!

A számmal a pezsgőpukkanás hangját utánoztam, ittam a képzeletbeli üvegből, aztán megfogtam a nyakamat, és úgy tettem, mintha meg akarnék fulladni. Fáradt mosollyal díjazta.

– Elmehettem volna északra a nagybátyámhoz, de a St. Paul túl jó lehetőség, kár lett volna kihagyni. – Kikapta a kezemből a sört, összeérték az ujjaink. Ivott még egy kortyot, és visszaadta a dobozt. – Szóval, te miért vagy itt?

– *Te* miért vagy itt?

Rám kacsintott.

– Hölgyeké az elsőbbség.

Charlotte Richards vicces volt. A fenébe is, közléről is menő volt.

– Hadd gondolkodjam.

– Hashtag: kamu. – Felhorkantott, de már nem humorizált. – Látam, hogy kihajoltál a peremen. Ugyanazért vagy itt, amiért én.

– Vagyis?

– Hogy véget vessek mindennek – jelentette ki drámaian, és a homlokához csapta a kézfejét.

Elvesztette az egyensúlyát, és megbillent. Kinyújtottam a karom, nehogy lezuhanjon. Egy kiáltással vette tudomásul, nem úgy, mint aki véget akar vetni az életének. Ebben a pillanatban kábé a mellét fogtam.

ISMÉTLEM: MEGFOGTAM CHARLOTTE RICHARDS MELLÉT.

Villámgyorsan elhúztam a karom, de ő elkapta a kezem, belekapaszkodott a bőrömbbe, ami kínos volt, és szinte száz százaléig biztos voltam benne, hogy félkegyelműnek tart. A fenébe is, miért nem ugrottam már percekkel ezelőtt, amikor még nem eshetett csorba a büszkeségemen?

Éreztem a szívverését a tenyerem alatt. Elengedte a szorítást, én pedig visszahúztam a karom, és a Hudson folyó felé fordultam. Annyira feszítettem az állkapcsomat, hogy fájt.

– Dehogy akarsz te meghalni – motyogtam. Az előbb majdnem összeszarta magát. – De nem para. Nem a te hibád. Statisztikailag most már kevésbé valószínű, hogy kinyírod magad.

Ez az én szakterületem. Ha öngyilkosságról van szó, döbbenetesen sokat tudok. Mindent megtanultam róla. Ami furcsa, tekintve, hogy *egyébként* meg rohadtul nem érdekel a tanulás.

Tudtam például, hogy negyvenöt és ötvennégy éves kor között a legvalószínűbb, hogy az emberek öngyilkosok lesznek. Tudtam, hogy a leggyakoribb öngyilkossági módszer a lőfegyver (ötven százalék), és hogy a férfiaknak nagyobb valószínűséggel sikerül.

És ami a legfontosabb, tudtam, hogy a csinos, okos Charlotte igazából nem akarja megölni magát. Csak van egy rossz pillanata. De nem egy éve.

Lenéztem a leendő végzetemre, aztán újra felnéztem. Azért jöttem ide meghalni, mert azt akartam, hogy az egész sulis lássa. Hogy olyan

sebeket ejtsek rajtuk, mint amilyeneket ők ejtettek rajtam. Hogy egy csúnya horpadás maradjon rajtuk, amit nem lehet sminkkel elfedni.

Ironikus módon Charlotte pont nem tartozott közéjük.

Alapvetően nem volt kedves velem, de mosolygott, amikor elmentünk egymás mellett, és egyszer felvette a tollat, amit elejtettem. Volt valami kegyetlen ebben a kedvességben. Hamis reményt keltett, amit veszélyesnek találtam.

A perem irányába bámult, kezét a combja alá dugta.

– Komolyan gondolom. Én csak... Nem is tudom... A saját elképzeléseim szerint szeretnék meghalni, érted? Nem bírom elviselni, hogy a szüleim nélkül éljek. Aztán ott van a nővérem. Leah. Teljes munkaidőben dolgozik egy boltban, hogy tető legyen a fejünk felett, és otthagya az egyetemet, hogy felneveljen. De észre sem vette, hogy ma van a születésnapom.

– Boldog születésnapot – motyogtam.

– Köszí. – Előrehajolt a lejtős zsindegyeken, mintha szemrevételezné, majd hátradőlt. – Bárcsak rákos lennék! Vagy valami más komoly betegség. Demencia, agyvérzés, vagy valamelyik szervem felmondaná a szolgálatot. Ha elveszíteném ezeket a harcokat, attól még bátornak tartanának. De én az elmém ellen küzdök. És ha veszítek, egyszerűen elkönnyvelik, hogy gyenge voltam.

– Még jó, hogy nem számít, mit gondolnak mások, ha már halottak vagyunk.

– Mikor jöttél rá, hogy meg akarsz... – Végighúzta a hüvelykujját a nyakán, aztán félrebillentette a fejét, mint aki meghalt.

– Amikor rájöttem, hogy jobban szeretek behunyt szemmel létezni, mint nyitott szemmel.

– Vagyis...?

– Amikor alszom, álmodom. Amikor felébredek, kezdődik a rémálom.

– Mi a rémálom? – Elégedetlenkedő pillantással nyugtázta, hogy nem válaszolok azonnal, majd kivett valamit a zsebéből. Felém dobta. Elkaptam. Egy egypennys volt. – Egy penny a gondolataidért.

– Ötven dolcsinak jobban örülnék.

– A pénz nem boldogít.
– Állam bácsi másképp gondolja. Isten hozott Amerikában, bébi! Nevetett.
– Le vagyok égve.
– Én is ezt mondanám – tettem hozzá. Csak azt akartam, hogy úgy utáljon, mint az egész sulis, és ne úgy nézzen rám, mint aki meg tudna javítani.

– Mindegy. Ne válts témát! Miért akarsz ugrani?

Úgy döntöttem, kihagyom a sulira vonatkozó részt arról, hogy miért vagyok itt: a beszólásokat, a magányt, a veszekedéseket. Inkább csak arról beszélek, ami ma este a mélybe taszít.

– Vágom, hogy árva vagy, ezért csak annyit mondok, hogy az én családom meg elcsesztett, meglehetősen terhelt örökséggel. Az apám Terrence Marchetti regényíró. Tudod, a *Tökéletlenségek*.

Nem létezik, hogy nem tudja.

A múlt hónapban jelent meg, és már a harmadik kiadásnál tart. Kábé a *Félelem és reszketés Las Vegasban* és a *Trainspotting* találkozása egy nagyon sötét sikátorban. A *New York Times* még a megjelenése előtt az évtized legfontosabb könyvének nevezte a *Tökéletlenségeket*. Három különböző adaptáció készül belőle – filmre, tévésorozatra és színházra. Ötvenkét nyelvre fordították le. A leggyorsabban fogyó könyv rekordját tartja Amerikában. A városban az a hír járta, hogy idén megkapja a Nemzeti Könyvdíjat.

Próbáltam monoton hangon folytatni:

– Anyám Christie Bowman modell volt. Talán emlékszel rá, hogy túladagolásban halt meg, arccal a törött tükörrre borulva, amiről éppen kokaint szívott fel a családi házunkban.

Nem említettem, hogy én találtam meg a holttestet. Nem említettem a sok vért. Egyszerűen kihagytam. Most Charlotte-on volt a sor, hogy úgy nézzen rám, mintha az égből pottyantam volna le.

Folytattam.

– Van egy idősebb féltestvérem, Tate, apa nyolcvanas évekbeli kalandjából. Elszakított apától valami szaros ürüggyel, és apám túl gyenge ahhoz, hogy harcoljon a felügyeleti jogért.

– Tényleg? – Hatalmas, zöld szemekkel nézett rám, ami olyan volt, mint egy szép zöld mező, és legszívesebben belevetettem volna magam, hogy egyszerűen keresztülszaladjak rajta.

Lenéztem és bólintottam, aztán a tenyeremre támaszkodva feltá-páskodtam.

– A nővéred legalább vállalta a felelősséget érted, mert nem élnek a szüleitek. – Nem mintha verseny lett volna, ki a nagyobb áldozat, pedig valahogy mégis ez volt a helyzet, tekintve, hogy ha valamelyi-künknek joga van ma este meghalni, az csakis én lehetnék. – Nekem él az egyik szülőm, de a bátyám távol tartja tőlem. Szerintem azért, mert apa nem foglalkozott Tate-tel. Nagyon elcseszte az egészséget, és Tate most rajtam keresztül áll bosszút.

– Elég szar alaknak tűnik.

Visszaültem, letöröltem a kapucnis pulóveremről a tetőről rákerült koszt, és bólintottam. Rájöttem, hogy valószínűleg túl vehemensnek tűnök, de apát leszámítva talán soha senki nem tudott volna rosszat mondani Tate-ről. Erre itt van Charlotte Richards, aki épp most nevezte a bátyámat szar alaknak.

– Tate gonosz. Lakhattam volna apával, lehettem volna magántanuló, bejárhattam volna a világot a könyvbemutatókkal. Olyan író akarok lenni, mint ő. De nem, ebbe a rémálomszerű iskolába kell járnom, és jöhetek haza a semmibe, mert Tate minden héten nyolcvan órát dolgozik.

– Azt mondtad, „akarok”. – Charlotte az alsó ajkába harapott. – Nem pedig azt, hogy „akartam”. Jelen idő.

– És?

– Fogadok, hogy apád nagyon ki lesz akadva, amikor rájön, hogy kicsekkoltál.

– Ne próbálj meggyőzni, hogy ne tegyem meg – figyelmeztettem.

– Miért?

– Mert meg fogom tenni.

Szünetet tartott, aztán így szólt:

– Fogadok, hogy amikor a levegőben leszel, megbánod.

Felé biccentettem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi?

Charlotte Richards, a nyolcadikos crushom azt mondta, hogy ne öljem meg magam. Feldolgozhatatlan.

– Amikor a tested már nem lesz ezen a tetőn, rá fogsz jönni, milyen hülye hibát követtél el. Arról nem beszélve, hogy szerintem nem gondoltuk át elég alaposan. Nem vagyunk olyan magasan. Eltörheted a gerincedet, és életed hátralévő részét tolószékben fogod tölteni, és a mellkasodra fog folyni a nyálad. Túl sok vesztenivalód van.

– Te be vagy tépve?

De meglepő módon borzasztóan csábító volt, amit mondott. Bármit megadtam volna, hogy ne lássa, ahogy leugrom. Nem is tudom... Mi van, ha összeszarom magam? Mi van, ha szétloccsan a fejem? Nem akartam, hogy így emlékezzen rám.

Jogos. Mert úgy a sárból sem lesz esélyed randizni vele.

– Van egy családod, akik szeretnek téged. Egy gazdag, híres apa és egy álom, amit követhetsz. A mi körülményeink mások. Neked anynyi mindened van, amiért érdemes élned.

– De Tate...

– Nem tarthat örökre távol az apádtól – rázta a fejét. – Egyébként Charlotte vagyok. – Felém nyújtotta a kezét. Nem fogtam meg. Nagyon erőteljes volt a jelenléte, összezavart. Aztán mondott valamit, ami még jobban kizökkentett. – Azt hiszem, egy osztályba járunk.

– Te észrevettél engem?

És a Legszenalmasabb Balfasz díját kapja: ...Én.

– Igen. Láttam, hogy ebéd közben a Kindle-ödet olvasod, mint valami megszállott. – Kivett egy papírkötésű könyvet a szoknyája hátolsó zsebéből. A sötétben nem láttam, mi az, de a combomhoz csapta. – Szerintem tetszeni fog ez a könyv. Szomorúságról, örületről és elégedetlenségről szól.

Rólunk szól.

– Mi?

Charlotte Richards, a nyolcadikos crushom azt mondta, hogy ne öljem meg magam. Feldolgozhatatlan.

– Amikor a tested már nem lesz ezen a tetőn, rá fogsz jönni, milyen hülye hibát követtél el. Arról nem beszélve, hogy szerintem nem gondoltuk át elég alaposan. Nem vagyunk olyan magasan. Eltörheted a gerincedet, és életed hátralévő részét tolószékben fogod tölteni, és a mellkasodra fog folyni a nyálad. Túl sok vesztenivalód van.

– Te be vagy tépve?

De meglepő módon borzasztóan csábító volt, amit mondott. Bármit megadtam volna, hogy ne lássa, ahogy leugrom. Nem is tudom... Mi van, ha összeszarom magam? Mi van, ha szétloccsan a fejem? Nem akartam, hogy így emlékezzen rám.

Jogos. Mert úgy a sárból sem lesz esélyed randizni vele.

– Van egy családotd, akik szeretnek téged. Egy gazdag, híres apa és egy álom, amit követhetsz. A mi körülményeink mások. Neked anynyi mindened van, amiért érdemes élned.

– De Tate...

– Nem tarthat örökre távol az apádtól – rázta a fejét. – Egyébként Charlotte vagyok. – Felém nyújtotta a kezét. Nem fogtam meg. Nagyon erőteljes volt a jelenléte, összezavart. Aztán mondott valamit, ami még jobban kizökkentett. – Azt hiszem, egy osztályba járunk.

– Te észrevettél engem?

És a Legszenalmasabb Balfasz díját kapja: ...Én.

– Igen. Láttam, hogy ebéd közben a Kindle-ödet olvasod, mint valami megszállott. – Kivett egy papírkötésű könyvet a szoknyája hátolsó zsebéből. A sötétben nem láttam, mi az, de a combomhoz csapta. – Szerintem tetszeni fog ez a könyv. Szomorúságról, örületről és elégedetlenségről szól.

Rólunk szól.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi?

Charlotte Richards, a nyolcadikos crushom azt mondta, hogy ne öljem meg magam. Feldolgozhatatlan.

– Amikor a tested már nem lesz ezen a tetőn, rá fogsz jönni, milyen hülye hibát követtél el. Arról nem beszélve, hogy szerintem nem gondoltuk át elég alaposan. Nem vagyunk olyan magasan. Eltörheted a gerincedet, és életed hátralévő részét tolószékben fogod tölteni, és a mellkasodra fog folyni a nyálad. Túl sok vesztenivalód van.

– Te be vagy tépve?

De meglepő módon borzasztóan csábító volt, amit mondott. Bármit megadtam volna, hogy ne lássa, ahogy leugrom. Nem is tudom... Mi van, ha összeszarom magam? Mi van, ha szétloccsan a fejem? Nem akartam, hogy így emlékezzen rám.

Jogos. Mert úgy a sárból sem lesz esélyed randizni vele.

– Van egy családod, akik szeretnek téged. Egy gazdag, híres apa és egy álom, amit követhetsz. A mi körülményeink mások. Neked anynyi mindened van, amiért érdemes élned.

– De Tate...

– Nem tarthat örökre távol az apádtól – rázta a fejét. – Egyébként Charlotte vagyok. – Felém nyújtotta a kezét. Nem fogtam meg. Nagyon erőteljes volt a jelenléte, összezavart. Aztán mondott valamit, ami még jobban kizökkentett. – Azt hiszem, egy osztályba járunk.

– Te észrevettél engem?

És a Legszenalmasabb Balfasz díját kapja: ...Én.

– Igen. Láttam, hogy ebéd közben a Kindle-ödet olvasod, mint valami megszállott. – Kivett egy papírkötésű könyvet a szoknyája hátolsó zsebéből. A sötétben nem láttam, mi az, de a combomhoz csapta. – Szerintem tetszeni fog ez a könyv. Szomorúságról, örületről és elégedetlenségről szól.

Rólunk szól.

– Mi?

Charlotte Richards, a nyolcadikos crushom azt mondta, hogy ne öljem meg magam. Feldolgozhatatlan.

– Amikor a tested már nem lesz ezen a tetőn, rá fogsz jönni, milyen hülye hibát követtél el. Arról nem beszélve, hogy szerintem nem gondoltuk át elég alaposan. Nem vagyunk olyan magasan. Eltörheted a gerincedet, és életed hátralévő részét tolószékben fogod tölteni, és a mellkasodra fog folyni a nyálad. Túl sok vesztenivalód van.

– Te be vagy tépve?

De meglepő módon borzasztóan csábító volt, amit mondott. Bármit megadtam volna, hogy ne lássa, ahogy leugrom. Nem is tudom... Mi van, ha összeszarom magam? Mi van, ha szétloccsan a fejem? Nem akartam, hogy így emlékezzen rám.

Jogos. Mert úgy a sárból sem lesz esélyed randizni vele.

– Van egy családod, akik szeretnek téged. Egy gazdag, híres apa és egy álom, amit követhetsz. A mi körülményeink mások. Neked anynyi mindened van, amiért érdemes élned.

– De Tate...

– Nem tarthat örökre távol az apádtól – rázta a fejét. – Egyébként Charlotte vagyok. – Felém nyújtotta a kezét. Nem fogtam meg. Nagyon erőteljes volt a jelenléte, összezavart. Aztán mondott valamit, ami még jobban kizökkenített. – Azt hiszem, egy osztályba járunk.

– Te észrevettél engem?

És a Legszenalmasabb Balfasz díját kapja: ...Én.

– Igen. Láttam, hogy ebéd közben a Kindle-ödet olvasod, mint valami megszállott. – Kivett egy papírkötésű könyvet a szoknyája hátolsó zsebéből. A sötétben nem láttam, mi az, de a combomhoz csapta. – Szerintem tetszeni fog ez a könyv. Szomorúságról, örületről és elégedetlenségről szól.

Rólunk szól.